

Comc p(m) = 1705

## L'ANY DE GRÀCIA

## OBERTURA

### ESCENA 1

*Daniel* (cantant com per donar-se coratge, com un infant que té por)

*"In taberna quando sumus, non curamus quid sit humus sed ad ludum properamus..."*

(Interromp el seu cant)

-Paraules, paraules! Daniel, tu tens la paraula, i per això has de parlar, cridar paraules humanes. Per salvar la raó. Per recordar-te de qui ets. Per no abandonar-te a la desesperació.

(Reprement el seu cant)

*"In taberna quando sumus non curamus quid sit humus sed ad laudum properamus  
Cui semper insudamus  
Ibi nullus tinet mortem."*

-Però, on sóc, senyor?

Ja fa tres dies que sóc en aquesta maleïda terra. Mar i més mar. Per tot arreu.

(Reprement el seu cant)

*"Ibi nullus timet mortem  
Sed pro Baccho mittunt sortem  
Primo pro numata vini  
ex hac bibunt libertini."*

-Sol, sempre sol.

Maledicció! Infernal maledicció!

Maleïda boira, paisatge obstinat de tots els meus instants!

Maleït naufragi! Maleït vaixell! Maleïda Providència que m'ha llançat sobre aquesta terra sense nom.

(Reprenent el seu cant)

- "*Semel bibunt pro captivis  
post haec bibunt...*"

(Interromp el seu cant)

Lentament sorgeix de la boira com una aparició monstruosa, la "visió" dels filferros espinosos...

(Silenci)

## ESCENA 2

*Daniel* (tapant-se el ulls)

-Resisteix, resisteix amb totes les teves forces, Daniel, si no vols tornar-te boig.

(Recuperant el seu esperit)

-Per prohibir què? Per impedir què?  
Per què una tanca davant del mar, per què un filferro espinós?

-T'estàs tornant boig, Daniel.

-Sí, sóc un presoner. Tancat dins una gàbia. Vigilat. Espiat. Però per qui, Déu meu?

(Remou unes ampolles amb el peu. Estupefacte, en recull una, s'asseu i beu)

-Estàs veritablement sol?

(Va a buscar un quadern, un llibre, el seu diari. Llegeix:)

- "Divendres 7 de maig. Aquest matí he sentit bels de cabres o de bens".

-Bé que hi ha d'haver un pastor sobre aquesta maleïda terra!  
"Dilluns 8: avui els he vist. Els he vist amb els meus propis ulls..."

-Bèsties salvatges! Quins monstres. Coberts de pústules i de pelades. Amb grans clapes de pell. Estranya cabellera, de llana hirsuta. Terribles bels. Crits amenaçadors. Olor pestilent. Feres, sí, feres. Les he vistes. Vint, trenta, cinquanta ovelles en ordre...

(s'interromp)

-En ordre... És ben estrany.

-Continua, Daniel. Gosa continuar... (beu un gran glop).

-*"In taberna quando sumus non curamus quid sit humus..."*

-En ordre... de batalla!

(reprenent la seva lectura)

-Déu és testimoni que he hagut d'asseure'm i tapar-me el nas per no desmaiar-me.

(en aquest moment apareixen els bens lentament. Com una aparició. Silenci anhelant).

(reprenent el seu discurs)

-Els he vist! Dos moltons! S'han precipitat l'un contra l'altre com dues feres... sobre les potes del darrere, ferotgement. Dos moltons! Dues feres. Llavors un dels dos ha rodat per terra... En aquell mateix instant tot s'ha aturat.

-Continua, Daniel, gosa continuar (beu un gran glop).

-*"Semel bibunt pro captivis post haec bibunt ter provivis"*.

-Aleshores les ovelles s'han precipitat. Amb les potes han tallat la carn del moltó, li han arrencat els ulls, li han extirpat les entranyes, li han esbocinat el cor, el fetge, els intestins. Quin horror! Quin horror!

(els bens han començat a vomitar, a treure una mena de substància horrible, etc.)